νάσταση φεβερίζουνε μὲ τὰ ρόβρὲ τους. Τὸ καθεστὼς καὶ οἱ θεσμοὶ βρήκανε τὸ μπελᾶ τους... Πάει, χάλασε ἀφτὸ τ' Ἔθνος!

Κι ἂν κάνει κανεὶς πῶς βλέπει πιὸ βαθειὰ σ' ἀφτὸ τὸ βρωμοπήγαδο—τὴν Ἑστίαν τῶν φώτων καὶ τῆς βρώμας τῶν νεώτερων σκουπιδιῶν—ἂν θελήσει κανεὶς νὰ ἰδεῖ ἀπ' τὴν πραγματική της ὄψη τὴν **κατάντια** μας, θὰ ἰδεῖ κι' ἀπόνα σκουλῆκι ἐπίσημο καὶ ἀνεπίσημο τὸ καθένα μονάχο νὰ γυρίζει τὰ μούτρα του ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ νὰ γελάει!

Ἀπαράλλαχτα σὰν ἕνα μεγάλο κωμικὸ ἀρτίστα τῆς «γείτονος καὶ φίλης Ἰταλίας» τὸν Σκαρπέτα, ποὺ ἀφοῦ στὸ θέατρο ἔκανε τὸν κοσμάκη νὰ ξεκαρδίζεται μὲ τὴν τέχνη του, πήγαινε στὴ βίλα του καὶ γελοῦσε μονάχος πρᾶμα ποὺ τὤγραψε, ὅπως καὶ ὁ δικός ἀας κ. Θών, στὴ μετώπη της: Cui rido io!» (Ἐδῶ γελάω ἐγώ!.)

Γυρολόγος

ΜΙΑ ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

Φίλε Νουμᾶ,

Δεν ξέρω ἂν δεχτεῖς νὰ βάλεις στὸ φύλλο σου δυὸ γραμμές μου. Ἐγὼ συνειθίζω νὰ κάνω τὸν περίπατό μου κάθε δειλινὸ στὸ δρόμο τῆς Κηφισας. Εἶναι ἀχώνεφτο νὰ βλέπεις τόσες ὠμορφιὲς γύρω σου καὶ ... τὸ Μιστριώτη, μὰ τί νὰ κάνεις! Ἁρμονία, βλέπεις!

Ἂς εἶναι· προχτὲς λοιπὸν ποὺ λές, σὰν εἶχα φτάσει στὰ Παραπήγματα, ἀντάμωσα μιὰ γυναικοῦλα ποὺ κοντοστεκόταν, σὰν νἄθελε νὰ ρωτήξε κάτι.

Τὴν ἐζύγωσα καὶ τὴν ἀρώτηξα τί ζητάει.

— Τὸ πεζικὸ ποῦ εἶναι, μάτια μου;

— Τὸ πεζικό; νάτο κυρά μου. Ἔχεις κάνα γιὸ στρατιώτη;

— Ἀχ! παιδί μου! τὸν πρῶτο μου καὶ μονάκριβο. Τὸ στήριγμά μου, τὸ ψωμί μου! Εἶναι καὶ βλαμμένο κιόλας!

— Βλαμμένο καὶ πρῶτο; Καὶ δὲ στὸ ἐξαιρέσανε;

— Μοῦ τὸ ἤβρανε γερό! Οἱ ἀλιτήριοι κουτσὸ παιδί, γερὸ μοῦ τὸ βγάλανε! Βρὲ ἔκλαψα, ἐκόπηκα! ἐπάσκισα! Τίποτα! Μοῦ ζητάγανε γράμμα ὑπουργοῦ!

— Καὶ τώρα;

— Τώρα; Δὲ φασκελώνεις; Νά, ξενοπλένω, καὶ μαβροπερνάω! Τοῦ πηγαίνω ρουχαλάκια τοῦ ἔρμου παιδιοῦ μου.

Τὴ γυναικοῦλα τὴν ἄφησα στὸν πόνο της γιὰ νὰ θυμηθῶ κάτι παρόμοιο ποὺ εἶχα μάθει.

Ἦταν νὰ πάει στρατιώτης ὁ γιός ἑνοῦ βουλευτή. «Λόγους ἀπαλλαγῆς» ἄλλους δὲν εἶχε, παρεχτὸς τὴν ἀξία του! Βουλευτῆ γιὸς καὶ μάλιστα μὲ τέτια κυβέρνηση καὶ νὰ πάει στρατιώτης, ποῦ ἀκούστηκε! Θεὸς φυλάξει! Στὴ στιγμὴ φακέλλοι ποὺ γράφανε ἀπάνου-ἀπάνου «Γραφεῖον Ὑπουργοῦ» τηλέφωνα γυναικῶν κι ἀντρῶν νὰ καλοῦνε στὶς διαταγὲς τοῦ βουλευτὴ τὴν ἐπιτροπή. Κι ὁ γιός του βγῆκε ἀνίκανος «ὡς φέρων μυωπίαν 13 διοπτριῶν μετ' ὀπισθίου σταφυλώματος!» Τὴν ἱστορία τὴν εἶχα μάθει ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἀπαλλαγέντα σὲ στιγμὴ περηφάνειας του. Ἀλλοίμονο! μάβρη περηφάνεια σου, πατρίδα μου! Ὁρίστε, κύριοι στὸ πανόραμα: Μιὰ μάννα ποῦ πεθαίνει γιὰ νὰ δώσει τὸ γιό της τροφὴ στὴν πατρίδα, καὶ μιὰ πατρίδα ποῦ ἀποβλακώνεται γιὰ νὰ γελάει ὁ βουλευτὴς μὲ τὸ γιό του!»

Πορτιέρης

Η ΜΕΛΕΤΗ

Κλειστὰ στοῦ νοῦ τὸ σπίτι παραθύρια
Ἀνοίγουνε τὰ μάτια τὴν αὐγή
Κι ὁ νοῦς μέσ' στὰ νοήματα τὰ μύρια
Κλεισμένα στῶν βιβλίων τὴ σιγή,
Ζητᾷ μὲ τὴ μελέτη τὰ μυστήρια
Νὰ ἰδῇ ποῦ κρύβουν οὐρανὸς καὶ γῆ.

ΕΝΑΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ,ΝΟΥΜΑ'

Καὶ στὸ κιόσκι τῆς Ὁμονοίας

Η ΙΛΙΑΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ

Ἔκδοση καινούρια (Α—Ω) τοῦ 1904, σελίδες 416, τυπωμένη στὸ Παρίσι (τυπογραφεῖο Chaponet) σ' ἐκλεκτὸ χαρτί.

Ἡ τιμή της:	Γιὰ τὴν Ἀθήνα	Δρ.	3.—
	Γιὰ τὶς ἐπαρχίες	»	3.50
	Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ	φρ.χρ.	3.—

Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται συστημένη δίχως παραπανιστὸ ἔξοδο.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ κοντέσσα Ριαγκοὺρ στὸ «γοητευτικὸ» βιβλίο της, ποὺ μεταφράζουνε οἱ «Καιροί», θαυμάζει τοὺς τσοπάνηδες καὶ τοὺς ὑπουργοὺς μας ποὺ σκοτώνουνται γιὰ τὴ θρησκεία καὶ γιὰ τὴν πατρίδα.

— «Ἀλλὰ πρὸ πάντων, πρὸ πάντων—λέει μὲ γοητευτικὰ λόγια—παρὰ τῷ ποιμένι ὡς καὶ παρὰ τῷ ὑπουργῷ, ὁποῖα αἰσθήματα εὐγενῆ, γενναιόφρονα, ζωηρά! ὁποῖον πάθος ὑπὲρ τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος!»

— Ἀπὸ τὸ πολὺ πάθος—πάχος μὴν ἤθελε νὰ πεῖ ἡ εὐγενικιὰ κοντέσσα;—οἱ ὑπουργοί μας δὲν μποροῦνε νὰ φᾶνε... οὔτε τὰ ρουσφετάκια τους οἱ ἄμοιροι!

— Μάθαμε κι αὐτό, σχετικὸ μὲ τὸ ἄρθρο μας «Εὐπνεῖστε, ραγιάδες»! τοῦ περασμένου φύλλου:

— Ὁ πατέρας τοῦ κοριτσιοῦ ποὔπεσε στὴ θάλασσα νὰ πνιγεῖ, εἶτανε κλητῆρας τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, στὸ γραφεῖο τοῦ νομομηχανικοῦ κ. Γαζῆ, καὶ τὸν ἔπαψε ὁ Λεβίδης.

— Ὁ Λεβίδης λοιπόν, ὁ φιλάνθρωπος κι ὁ φιλόθρησκος (!!) ἔσπρωξε καὶ τὸ φτωχὸ κορίτσι στὴ θάλασσα!

— Χαριτωμένα ὅσα μᾶς ἀποκαλύψανε οἱ ἐφημερίδες γιὰ τὸ περίφημο πανόραμα τοῦ Σταδίου.

— Ἡ Ἐπιτροπή, λένε, ποῦγινε γιὰ τὸ Ἀρχαιολογικὸ συνέδριο ἐπρότεινε νὰ γκρεμιστεῖ ἡ ἀηδία αὐτὴ ποὔναι στημένη μπροστὰ στὸ Στάδιο.

— Κι ὅταν ὁ Διάδοχος εἶπε πὼς τὸ πανόραμα ἀνήκει στὸν κ. Θών, ἡ ἐπιτροπὴ λούφαξε καὶ δὲν ἔβγαλε μιλιά.

— Παντοδύναμος, βλέπετε, ὁ ἄνθρωπος καὶ δὲν τόχει τίποτε νὰ ζητήσει, ἀντὶ νὰ γκρεμιστεῖ τὸ πανόραμά του, νὰ γκρεμιστεῖ τὸ Στάδιο γιὰ νὰ φαίνεται καλύτερα αὐτό.

— Καὶ μπορεῖ νὰ τὸ πετύχει, ἀφοῦ πέτυχε νὰ διορίσει διευθυντὴ τοῦ Βασ. Θεάτρου ἕνα σαράβαλο, καὶ νὰ φήσει ὄξω Οἰκονόμου, Χρηστομάνο, Παντόπουλο, ποὺ ὁ καθένας τους ἀξίζει πεντακόσιους Πετσάληδες καὶ χίλιους Θών.

— Ὁ πρύτανης κ. Λάμπρος ἐπροκήρυξε ποιητικὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὸν Πανεπιστημιακὸ Ὕμνο.

— Μαθαίνουμε πὼς σ' αὐτὸν θὰ λάβουνε μέρος τρεῖς χιλιάδες ποιητὲς κι ὅλα τὰ ποιητικὰ συντάγματα τῆς «Ἑσπερινῆς» καὶ τῆς «Ἀστραπῆς».

— Οἱ «Ἀθῆνες» μὲ χαρὰ μᾶς ἀναγγείλανε πὼς μᾶς ἦρθε, γιὰ λίγες μέρες, ὁ Σμυρνιὸς ποιητὴς Μιχαλάκης Ἀργυρόπουλος.

— Ὅταν ξαναφύγει, θὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε.

— Γιὰ νὰ δεῖτε πόσο οἱ κυράδες μας—καὶ μιλᾶμε γιὰ τὶς καμαρωμένες μας φραγκολεβαντίνισσες—καταλαβαίνουνε ἀπὸ φιλολογία κι ἀπὸ θέατρο, σᾶς λέμε κάτι λογάκια ποὺ ἀκουστήκανε ἀπόξω ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ Θέατρο, μιὰ βραδιὰ ποὺ παιζόταν ὁ «Φάουστ»:

— «Σᾶρεσε, Μαρί, ὁ «Φάουστ»;

— «Κάθε ἄλλο, Κική! Τὸ μελόδραμα τοῦ Γκουνὼ εἶναι χίλιες φορὲς καλύτερο!»

Ο ΙΔΙΟΣ

παρὰ πλούσιος, αὐτὸ ποῦ ἔχω μοῦ εἶναι ἀρκετὸ νὰ περάσω τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς μετρημένης μου πλέον ζωῆς· ἔπειτα στὴν περίστασή μας αὐτή, ποῦ σεῖς νομίζετε πῶς μὲ προσβάλατε, νὰ μοῦ προτείνετε νὰ μὲ βοηθήσετε, μὲ ἀναγκάζετε νὰ ὑποπτευθῶ, μήπως ζητᾶτε νὰ ἐξαγοράσετε τὸ λάθος σας μὲ μερικοὺς παράδες· σᾶς βεβαιῶ λοιπόν, ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ δεχθῶ τέτοιου εἴδους ἱκανοποίηση...»—Νομίζω, πῶς σᾶς ἐννοῶ, εἶπεν ὁ βαρόνος, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς δώσω ὅποιαν ἱκανοποίηση μοῦ ζητήσετε. — Θεέ μου! ἐφώναξεν ὁ ξένος· πόσον ἄνισος θὰ εἶταν ἕνας τέτοιος ἀγῶνας μεταξὺ τῶν δυό μας. Εἶμαι παραβέβαιος, ὅτι ἂν ἤσουν στὴν ἡλικία μου δὲν θἄβλεπες μιὰ μονομαχία ὅπως ἕνα παιδικὸ παιγνιδάκι, καὶ δὲ θὰ ἐνόμιζες, πῶς δυὸ σταλαγματιὲς αἷμα ἢ μιὰ γραζουνιὰ θἀρκοῦσαν νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ὑβρισμένη τιμή! Ὑπάρχουν βέβαια καὶ περιστάσεις ποῦ εἶναι ἀδύνατο δυὸ ἄνθρωποι νὰ ζήσουν πιὰ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ἔστοντας ἂν ὁ ἕνας μένει στὸν Καύκασο καὶ ὁ ἄλλος στὸν Τίβερη· ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει χωρισμός, ἅμα ἡ σκέψη φέρεται πρὸς ὅ,τι κανεὶς μισεῖ ἀδικλλαχτα· τότε μάλιστα· ἡ μονομαχία ἀποφασίζει ποιός ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐκείνους θὰ κάμῃ τόπον στὸν ἄλλο σ' ἐτοῦτη τὴ γῆ· τότε ἡ μονομαχία εἶναι δικαιολογημένη, ἀναπόφευχτη. Μεταξὺ τῶν δυό μας ὅμως, ὅπως σοῦ προεῖπα, ὁ ἀγῶνας θὰ ἦταν ἄνισος, γιατὶ ἡ ζωή μου πολὺ ἀπέχει νἀξίζῃ ὅσον ἡ ἰδική σου. Ἂν σὺ νικηθῆς, θὰ καταστρέψω ὁλόκληρο κόσμον ἐλπίδων· μὰ ἐγὼ ἂν χαθῶ, θἀποτελειώσῃ μιὰ ὕπαρξη κατρειπωμένη, ποῦ δὲν εἶναι πλιὰ τίποτες ἄλλο, παρὰ μιὰ πολυκαιρινὴ ἐνθύμηση ἀνυπόφορη, σπαραχτική. Ἡ οὐσία ὅμως εἶναι, πῶς ἐγὼ δὲν νομίζω καθόλου τὸν ἑαυτό μου ὑβρισμένο· μοῦ ἔδειξες, πῶς πρέπει νὰ φύγω, καὶ ἔφυγα.»

Ὁ ξένος ἐξεστόμισε τὰ τελευταῖα του λόγια μ' ἕναν τόνο τέτοιο, ποῦ ἐμαρτυροῦσεν, ὅτι θλιβερὲς ἐνθύμησες τὸν εἶχαν κατακυριέψῃ. Ὁ βαρόνος βλέποντας τοῦτο ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ποιὰ ἐπὶ τέλους ἦταν ἡ ἀφορμὴ νὰ τὸν κοιτάζῃ στὸ χαρτοπαίγνιο μὲ τόσο διαπεραστικὰ βλέμματα, ποῦ διαπερώντας τὴν ψυχή του, τὸν ἐστενοχώρησαν τόσον ἀνυπόφορα.—«Ἄμποτε τὸ βλέμμα μου νὰ διαπεράσῃ ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, φωτίζοντας τὸν τόσον ἐπικίνδυνο δρόμο σου! Προχωρεῖς πρὸς τὰ χείλη τοῦ βαράθρου μὲ ὅλη τὴ χαρά, μὲ ὅλη τὴν ἀσκεψία τῆς ἡλικίας σου· ἕνα μόνο σπρώξιμο ἠμπορεῖ νὰ σὲ κατακρημνίσῃ ἀγύριστα. Μ' ἕνα λόγο, ἔγινες μανιακὸς χαρτοπαίχτης!»

Ὁ βαρόνος διεμαρτύρετο, ἐπέμενεν ὅτι ὁ ξένος ὅλως διόλου ἐγελάστηκε. Τοῦ ἐξιστόρισε πῶς, ἀθέλητά του, ἐλκύσθη στὸ χαρτοπαίγνιο καὶ τὸν ἐβεβαίωσε, πῶς, ἅμα κατορθώσῃ νὰ χάσῃ διακόσια τριακόσια λουΐζια, ποῦ ἐπιζητοῦσε νὰ τοῦ κερδίσουν, δὲ θὰ ξαναποντάριζε πλέον· μὰ ὤς τώρα ἡ τύχη του τὸν ἐβοήθησεν ἀπελπιστικά.

«Ἀλλοίμονο! εἶπεν ὁ ξένος· αὐτὴ ἴσια-ἴσια ἡ εὔνοια εἶναι τὸ δόλωμα τὸ ποιὸ φαρμακερό, ποῦ σοῦ ρίχνουν οἱ καταχθόνιοι δαίμονες: αὐτὴ ἴσια-ἴσια ἡ ἐπιτυχία σου βαρόνε, αὐτὸς ὁ τρόπος ποῦ πρωτοβγῆκες στὸ χαρτοπαίγνιο, ὅλη σου ἡ συμπεριφορά, ὅλα σου, τὰ φερσίματα στὸ παιγνίδι, μοῦ ἀποδείχνουν, πῶς σιγὰ-σιγὰ ὁλοένα παρασύρεσαι, κι' ὅ,τι τώρα συμβαίνει σὲ σένα μοῦ ἐνθυμίζει τὸ τρομερὸ τέλος κάποιου δυστυχισμένου, ποῦ σὲ πολλὰ τοῦ προσομοιάζεις, γιατὶ κ' ἐκεῖνος ἄρχισε ἀπαράλλαχτα σὰν καὶ τοῦ λόγου σου: Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ λόγος ποῦ δὲ μπόρεσα νὰ ξεκαρφώσω τὶς ματιές μου ἀπὸ πάνω σου· ἄκου λοιπὸν αὐτὸ ποῦ ἤθελαν τὰ μάτια μου νὰ σοῦ δώσουν νὰ καταλάβῃς. «Προφυλάξου ἀπὸ τοὺς δαίμονες, ποῦ τεντώνουν τὰ νύχια τους, γιὰ νὰ σὲ τραβήξουν στὰ βάθη τῶν ἀβύσσων τους!» Θέλησα νὰ στὸ φωνάξω· ἐπιθυμοῦσα νὰ πλησιάσουμε, νὰ δώσω ἀφορμὴ νὰ σχετιστοῦμε κι ὁπωσδήποτε τὸ ἐπέτυχα. Ἄκουσε λοιπὸν τὴν ἱστορία τοῦ τα-